

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania A.K.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.  
o przyznanie renty,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 20 grudnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].  
z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi E.G-S. od Skarbu Państwa - Sądowi  
Apelacyjnego w [...]. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł,  
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem  
zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej  
skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt VI U [...],  
oddalił odwołanie A.K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.,  
odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r., wydanym w  
sprawie o sygn. akt III AUa [...], na skutek apelacji A.K. od powyższego wyroku  
Sądu Okręgowego w G., oddalił apelację.

A.K. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 24 listopada 2016 r.

skargą kasacyjną w całości. Podstawą skargi uczynił:

1. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, których uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

- art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., zarzucając zaskarżonemu wyrokowi mało wnikliwą ocenę opinii biegłego sądowego neurologa, który to biegły mylnie wypowiedział się na temat tego, że skarżący jest niezdolny do pracy od 18 września 2015 r.,

- art. 398<sup>3</sup> § 1 ust. 1 k.p.c., a polegające na uznaniu, że apelacja skarżącego stanowi polemikę ubezpieczonego z opiniami biegłych i ich oceną dokonaną przez Sąd I instancji, dążenie skarżącego do nadmiernej przewlekłości postępowania oraz uznaniu za zasadne odrzucenie wniosków dowodowych skarżącego, mimo, iż uzasadnione były tak sprzecznościami, wątpliwościami oraz pobieżnością opinii biegłych lekarzy,

- art. 233 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ustalaniu początkowej daty powstania schorzenia i przyjęcie, że brak jest jakichkolwiek podstaw do ustalenia daty ich powstania przed dniem badania przez biegłego neurologa, skoro nie przeprowadzono opinii uzupełniającej, mimo, że skarżący podał, że już od 2009 r. leczył się na schorzenie, które uczyniło go trwale niezdolnym do pracy;

2. naruszenie prawa materialnego, przez niezastosowanie art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i niezastosowanie norm wynikających z tego przepisu do ustalenia czasu powstania niezdolności do pracy ubezpieczonego (w ocenie pełnomocnika jest to data złożenia wniosku o przyznanie świadczenia rentowego).

W związku z powyższym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 24 listopada 2016 r., wydanego w sprawie o sygn. akt III AUa [...] oraz wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 grudnia 2016 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VI U [...] i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania, a także o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ubezpieczonemu w postępowaniu kasacyjnym, które to koszty nie zostały pokryte zarówno w części, jak i w całości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, iż skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący wskazał, iż zarówno Sądy II instancji, jak i I instancji niezasadnie zaufały opiniom biegłych sądowych, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wadliwego wyroku. W ocenie skarżącego, biegły lekarz neurolog nie przeprowadził wnikliwie badania ubezpieczonego, w wyniku czego dokonał nieprawidłowej oceny daty powstania inwalidztwa ubezpieczonego. Ustalenia biegłego pozostają w sprzeczności z dokumentacją medyczną ubezpieczonego. Sąd Apelacyjny rażąco naruszył więc zasady wiarygodności i mocy dowodów, a naruszenie to miało zasadniczy wpływ na wynik postępowania, czym dopuścił się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. Sądy obydwu instancji zaniechały również rozważenia, czy w przedmiotowej sprawie zachodzi przesłanka do zastosowania art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, skoro w ocenie biegłego sądowego lekarza niemożliwym było ustalenie daty początkowej inwalidztwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone są w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia musi być oparta na argumentacji ściśle jurystycznej. Wymaganie to pozostaje w merytorycznym i funkcjonalnym związku z konstrukcją skargi kasacyjnej, w której rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący A.K. wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Z uzasadnienia wniosku jednakże nie wynika, by zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., V CSK 535/16). Skarżący ponadto upatruje się oczywistej zasadności skargi przede wszystkim w mylnej, jego zdaniem, ocenie opinii biegłych sądowych, sporządzonych na potrzeby rozpoznawanej sprawy. Jak podał, Sąd II instancji i Sąd I instancji w nadmiernym zakresie i niezasadnie zaufały opiniom biegłych lekarzy sądowych. Skarżący wskazał m.in., iż biegły z zakresu neurologii nie przeprowadził wystarczająco wnikliwego badania ubezpieczonego, w wyniku czego dokonał nieprawidłowej oceny daty powstania inwalidztwa ubezpieczonego. Po pierwsze, podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż z oczywistych względów pełnomocnik skarżącego nie dysponuje wiedzą specjalistyczną z zakresu medycyny, a tym samym nie jest władny do dokonania samodzielnej oceny opinii biegłego sądowego. Po drugie, i tak wskazać należy, iż Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepublikowane; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, niepublikowane). Inaczej rzecz ujmując, z powołaniem się na podstawę kasacyjną z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt

1 k.p.c. nie można zwalczać prawidłowości ustaleń faktycznych (np. wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 1997 r., II CKN 18/97, OSNC 1997 nr 8, poz. 112).

Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej nie przemawia również podniesiony przez skarżącego zarzut zaniechania przez Sąd rozważenia, czy w przedmiotowej sprawie zachodzi przesłanka do zastosowania art. 14 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zważając na treść opinii biegłego sądowego. Tego typu ewentualne, rażące naruszenie przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa nie jest widoczne *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy przedmiotowej sprawy - w tym choćby opinii biegłego sądowego, sporządzonej na jej potrzeby - i dłuższych badań lub dociekań.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.